

Nemes Nagy Ágnes: Bors néni és a bors

Elküldték Lackót a boltba. Borsért küldték Lackót a boltba. El is ment Lackó, meg is találta a borsot, ott volt kis zacskókban, szépen felrakva egy polc tetejére. Lackó levette az egyiket, és belevágta a kosarába. Talán ez volt a baj. Talán nem kellett volna ANNYIRA odavágni. Mert a zacskó szétrepedt.

Lackó!

Szétrepedt a zacskó!

Megjijedt erre Lackó, kezdte összeszedgetni a szétgurult borsszemeket. De ez nehéz.

Mert a bors:

kicsi,
kerek,
gurul,
pereg.

Azonkívül fekete is. Mondom, Lackó megpróbálta összeszedni a szétgurult borsot.

„Most minden borsszemet

- gondolta Lackó -

szépen összeszedek

- gondolta Lackó -

a baj csak az, hogy amint lépkedek

- gondolta Lackó -

széttaposom a borsszemeket

- gondolta Lackó.”

És ez igaz is volt. Rálépett a szétgurult borsszemekre, riccs-reccs. Mások is rájuk léptek, mert sok vevő volt az üzletben, riccs-reccs. És ebből még nagyobb baj lett. Mert a bors nemcsak kicsi, kerek, gurul, pereg (azonkívül fekete), hanem ha széttiporják, darálják, megőrlik - nagyon csípős.

- Ez a kolbász szörnyű borsos -
szólt és tüsszentett a boltos.

- Csípős itt a levegő -
és tüsszentett öt vevő.

Szólt egy kertész:

- Hátha, hátha
ez a híres nyári nátha.

Tüszögött az asztalos,
kárpitos és kardalos,

tüszögött 16 asszony
(és a pénztároskisasszony),

hát a postás mit csinált?
Sörösüvegbe

trombitált.

Annyira, de annyira tüszköltek, prüszköltek, trombitáltak, harsonáztak (a soványabbak élesen tüszöngettek), hogy a befőttesüvegek meg a konzervek elkezdtek táncolni a nagy-nagy középső polcon, a vaskosarak pedig a bejáratnál ugrálva csattogtatták a vasfülüküket. Úgy látszott, hogy már a fal is bedől.

„Jaj

- gondolta Lackó -,

jobb volna most másutt lenni
- gondolta Lackó -,
például kirándulni menni
- gondolta Lackó -,
vagy mondjuk a Balatonban fürödni,
vagy a holdba menni, vagy Aligán aludni,
vagy jobb volna, ha most zsiráf lehetnék,
és Afrikában szép csöndben legelnék,
vagy itt a pulton lennék karfiol,
de
a legjobb volna, ha nem lennék SEHOL
- gondolta Lackó.”

Közben tovább folyt a tüsszentőverseny. „De hát mitől van ez?” - kérdezték az emberek.

De mitől van ez, mitől?
Mint mikor a bors kidől -
Hisz ki is dőlt, emberek,
nézzétek, ott egy gyerek.
Ő,
tüssz,
ő csinálta,
ő,
prüssz,
szétcibálta,
tüssz,
prüssz,
földre szórta,
borsa lépünk,
tüssz-prüssz, tüssz-prüssz,
borsra, borsra.

Lackó csak állt, és nagyon-nagyon piros volt mind a két füle.
És ekkor - igen, éppen abban a pillanatban - egyszerre csak előlépett Bors néni. Gömbölyű kis néni volt, apró, ősz konttyal a fején. Hogy honnan lépett elő? Azt nem volna könnyű megmondani. Talán a polcok közül lépett ki, talán a kenyeres pult mögül, de az is lehet, hogy a hűtőszekrényből bújt elő, kezében két csomag fagyasztott tonhallal. Lehet, hogy egyenesen a falból jött ki, vagy fölpatintotta egy csokoládés doboz fedelét, és onnan penderült a földre. Eddig senki sem látta. De most ott volt. Mindenki ránézett.

Bors
néni,
Bors,
gömbölyű, de gyors,
Bors
néni,
apró néni,
szétgurult a bors!

- Semmi baj, gyerekeim - mondta Bors néni. - Rá se rántsatok, gyerekeim - mondta Bors néni. - Csak egy kis helyet adjatok, mert nagy lélegzetet akarok venni. - És amikor eltágtak mellőle az emberek, elkezdte beszívni a levegőt. Eddig is kerek volt az arca, de most olyan gömbölyű lett, mint két cipő. És fűjt egyet. Aztán még egyet fűjt.

<http://csikianyak.ma/sajat/bongeszo-jatek/>

Míg Bors néni fújtatott,
szállni
    kezdték a
        borsmagok.
Szépen összeállt a borspor,
nem tüsszentett már senki borstól.
És amint fújt, újra, újra,
a borsot mind VISSZAFÚJTA.

A zacskóba belefújta -
ott a zacskó telefújva.

Az emberek csak néztek, néztek, hol a zacskóra, hol Bors nénire, annyira néztek, hogy a szemük valósággal kinyúlt a fejükből, mint a csigáé. De aki a legboldogabban nézett, az biztosan Lackó volt. Aztán kiabálni kezdtek:

- Bors
    néni,
        Bors,
gömbölyű, de gyors,
Bors
    néni,
        apró néni,
visszament a bors!

De Bors néni akkor már az ajtóban állt.

- Ennyi mára elég lesz, gyerekeim - mondta, és már ott se volt. Sokan utána futottak, körülnéztek, de az utcán nem volt senki. Senki.
És Lackó szépen hazament a borssal.

Forrás: Nemes Nagy Ágnes: *Bors néni könyve*, Móra Ferenc Könyvkiadó, 2012, 10-15. o.